Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 20. listopada 1906. **Część XVII.**

Nr. 146.

Obwieszczenie

c. k Prezydyum Namiestnictwa z dnia 19. października 1906 L. 12.012/pr. ex 1906, którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. lipca 1906 o wcieleniu gmin i obszarów dworskich Wierzbowczyk i Orzechowczyk do okręgu nowo ustanowionego c. k. Sądu powiatowego w Podkamieniu.

Lwów, dnia 19. października 1906.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. lipca 1906 r., dotyczące przydzielenia gmin i obszarów dworskich Wierzbowczyk i Orzechowczyk do okręgu aktywować się mającego Sądu powiatowego w Podkamieniu.

Na mocy ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Dz. u. p. Nr. 59, wyłącza się gminy i obszary dworskie Wierzbowczyk i Orzechowczyk z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Załóżcach i przydziela się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Podkamieniu, ustanowionego rozporządzeniem c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. listopada 1903 r., Dz. u. p. Nr. 241.

Rozporządzenie to wejdzie w życie równocześnie z zarządzić się mającem aktywowaniem Sądu powiatowego w Podkamieniu.

Nr. 147.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 1. listopada 1906 L. IX. 2277/16 (15), o utworzeniu okręgów leśno-nadzorczych w Stanisławowie, Stryju i Samborze.

Na podstawie upoważnienia udzielonego reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 19. października 1906 L. 30.623, zarządza c. k. Namiestnictwo równocześnie utworzenie trzech okręgów leśno-nadzorczych w rządowej służbie leśnej administracyi politycznej, a to w Stanisławowie dla powiatów politycznych Stanisławów i Tłumacz, w Stryju dla powiatów politycznych Stryj i Żydaczów i w Samborze dla powiatów politycznych Sambor-Rudki.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 148.

Ustawa

z dnia 5. października 1906, zmieniająca postanowienia §§ 2., 3., 5., 7., 8., 11., 12., 13., 14. i 15. ustawy krajowej z dnia 2. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 17., o urządzeniu służby zdrowia w gminach i obszarach dworskich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Paragrafy 2., 3., 5., 7., 8., 11., 12., 13., 14. i 15. ustawy krajowej z dnia 2. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 17, o urządzeniu służby zdrowia w gminach i obszarach dworskich uchyla się niniejszem, — a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

§ 2.

Gminy mające osobny statut gminny, jakoteż gminy, w których obowiązuje ustawa z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24., mają utrzymywać własnym kosztem potrzebną ilość lekarzy gminnych (miejskich) tak, żeby na każde 15.000 mieszkańców przypadał co najmniej jeden lekarz.

Inne gminy nie wcielone do okręgu sanitarnego (§ 3) mogą ustanowić własnych lekarzy gminnych (miejskich), jeżeli poniosą wszystkie wydatki połączone z ich utrzymaniem.

§ 3.

Gminy nie utrzymujące własnych lekarzy w myśl § 2, łączone będą z gminami tego samego powiatu politycznego i z istniejącymi przy nich obszarami dworskimi w okręgi sanitarne.

Dla każdego okręgu sanitarnego ustanowiony będzie lekarz okręgowy.

Jeśli gmina przyłączona do okręgu sanitarnego ustanowi własnego lekarza (§ 2), może za zezwoleniem Wydziału krajowego wydanem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem i po dopełnieniu warunków określonych w §§ 11 i 18 niniejszej ustawy być wyłączoną z tegoż okręgu.

§ 5.

W granicach zakreślonych uchwałą Sejmu (§ 4) utworzenie okręgu sanitarnego zależy od uchwały Wydziału krajowego, powziętej w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem po zasięgnięciu opinii c. k. krajowej Rady zdrowia.

W tym celu na wezwanie Wydziału krajowego Wydział powiatowy, zasięgnąwszy zdania gmin i obszarów dworskich, przedstawi w porozumieniu z polityczną władzą powiatową wniosek, które gminy i obszary dworskie ze względu na oddalenie poszczególnych miejscowości, na ich zaludnienie, stosunki komunikacyjne, obecne siedziby lekarzy i inne ważne stosunki miejscowe mają być złączone w jeden okręg sanitarny i gdzie ma być siedziba lekarza okręgowego.

Gdyby Wydział powiatowy, mimo powtórnego wezwania takiego wniosku nie przedstawił w oznaczonym terminie, natenczas Wydział krajowy uskuteczni czynności poruczone w poprzednim ustępie Wydziałowi powiatowemu.

W ten sposób ma być przeprowadzoną każda zmiana granic okręgu sanitarnego lub siedziby lekarza okręgowego.

Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem i po zasięgnięciu opinii krajowej Rady zdrowia może zarządzić zwinięcie istniejącego okręgu sanitarnego.

§ 7.

Chcący uzyskać posadę lekarza gminnego lub okręgowego, musi oprócz dostatecznej fizycznej zdatności posiadać następujące warunki:

1. obywatelstwa austryackiego;
2. dyplom doktora medycyny, uprawniający do wykonywania praktyki lekarskiej;
3. nieskazitelny charakter;
4. znajomość języków krajowych;
5. praktykę najmniej dwuletnią, w zawodzie lekarskim;
6. nieprzekroczony wiek lat 40.

Między kandydatami mają pierwszeństwo ci, którzy wykażą się dwuletnią służbą w szpitalu powszechnym po uzyskaniu dyplomu doktorskiego albo egzaminem fizykackim.

Kandydaci ubiegający się o posadę lekarza gminnego w miastach o własnym statucie, muszą wykazać się egzaminem fizykackim.

§ 8.

Lekarzy gminnych mianuje Rada gminna (miejska) na wniosek naczelnika gminy (prezydenta, burmistrza).

Lekarzy okręgowych mianuje Wydział krajowy na podstawie wniosku przedstawionego przez Wydział powiatowy, który to wniosek winien być przedłożony na dni 30 po upływie terminu konkursowego. W przeciwnym razie Wydział krajowy dokona nominacyi bezpośrednio. Wydziałowi krajowemu przysłuża też prawo nominacyi z pośród innych kompetentów, którzy wnieśli podania w terminie konkursem oznaczonym. Wydział krajowy może ewentualnie zarządzić rozpisanie ponownego konkursu.

Tak lekarze gminni jak lekarze okręgowi mogą być mianowani stale lub też tymczasowo. Tymczasowe obsadzenie posady nie może jednak trwać dłużej jak rok jeden. Po upływie tego czasu Rada gminna orzecze, czy posada lekarza gminnego ma być stale nadaną.

O stabilizacyi lekarzy okręgowych po roku prowizorycznej służby orzeka Wydział krajowy na wniosek Wydziału powiatowego.

Prawa nabyte przez lekarzy okręgowych na podstawie nominacyi już dokonanych pozostają nienaruszone.

W miastach mających osobny statut gminny, tudzież w miastach podlegających ustawie z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, lekarze gminni stale zamianowani stoją na równi z urzędnikami miejskimi stale zamianowanymi.

Celem obsadzenia posady lekarza gminnego lub okręgowego należy rozpisać konkurs i ogłosić go przynajmniej w urzędowej gazecie krajowej.

Mianowanemu lekarzowi gminnemu lub okręgowemu należy wydać dekret i określić w nim dokładnie warunki nadania posady.

Wydział krajowy mocen jest po zasięgnięciu opinii Wydziału powiatowego lub na tegoż wniosek zarządzić przeniesienie lekarza okręgowego do innej miejscowości położonej w tym samym okręgu, ewentualnie w razie zwinięcia okręgu (§ 5) do innego okręgu.

Wydział krajowy może zarządzić przeniesienie lekarza okręgowego w drodze dyscyplinarnej.

W gminach, o których mowa w § 2 niniejszej ustawy, pozostają ci lekarze gminni (miejscy), którzy urzędować będą w czasie wejścia w życie niniejszej ustawy i nadal na swych posadach, dopóki obowiązuje umowa z gminą poprzednio zawarta. Jednakże i do nich stosować się będą odtąd postanowienia niniejszej ustawy co do najniższej płacy i co do możności usunięcia lekarza gminnego.

§ 11.

Lekarze gminni pobierają z kasy gminnej płacę, którą ustanowi Rada gminna (miejska).

Lekarze okręgowi pobierają płacę tudzież zwrot kosztów za podróże służbowe. Wysokość płacy tudzież wysokość ryczałtu za podróże służbowe dla każdego okręgu ustanowi Wydział krajowy po wysłuchaniu opinii Wydziału powiatowego. Wydatki na płace lekarzy okręgowych nie przenoszące 1% podatków bezpośrednich przypisanych do poboru w całym powiecie (§ 12) ponosi fundusz powiatowy, koszta zaś podróży tych lekarzy fundusz krajowy.

Płaca lekarza gminnego lub okręgowego nie może być niższą jak 1000 koron.

§ 12.

Do funduszu powiatowego wpływać mają:

a) opłaty za oględziny zwłok, tudzież za oględziny bydła i mięsa dokonywane przez lekarza okręgowego w gminie będącej siedzibą urzędową okręgu, o ile nie zaszły wypadki koniecznego zastąpienia tegoż lekarza w czynnościach oględzin przez ustanowionych zastępców oglądacza.

b) przychody z zobowiązań prawnoprywatnych, służących do pokrycia wydatków na cele publicznej służby zdrowia, równie jak przychody fundacyj na ten cel przeznaczonych w gminach i obszarach dworskich, które należą do okręgów sanitarnych.

Jeżeli wydatki na płace lekarzy okręgowych po strąceniu przychodów pod a) i b) wyszczególnionych, a ewentnalnie po dodaniu wydatku w § 13 przewidzianego, przenoszą razem 1% podatków bezpośrednich przypisanych do poboru w całym powiecie, natenczas fundusz krajowy obowiązany jest udzielić powiatowi subwencyi w wysokości owej przewyżki. Gminy, w których ustanowiono siedziby urzędowe lekarzy okręgowych, obowiązane są prowadzić dokładne wykazy dochodów z oględzin zwłok, tudzież z oględzin bydła i mięsa i przesyłać do kasy Wydziału powiatowego dochody z opłat uzyskanych za oględziny dokonane przez lekarzy okręgowych.

§ 13.

Jeżeli do powiatu, opłacającego jednego lub więcej lekarzy okręgowych w myśl §§ 11 i 12 tej ustawy, należy gmina, która według § 2 (ustęp 2-gi) tej ustawy utrzymuje własną służbę sanitarną, natenczas Wydział krajowy oznaczy kwotę, która z funduszu powiatowego ma być wypłacaną corocznie tej gminie na jej własne wydatki sanitarne, a to z uwzględnieniem udziału tej gminy w opędzaniu ogólnych wydatków powiatowych, a przeto także wydatków powiatu na płace lekarzy okręgowych.

§ 14.

Lekarze gminni i okręgowi są stałymi fachowymi organami, powołanymi do współdziałania przy wykonywaniu sanitarno-policyjnych obowiązków (§ 3 i 4 ust. z dnia 30. kwietnia 1870 Dz. p. p. Nr. 68) i mają z tego względu charakter urzędników publicznych.

Obowiązki służbowe lekarzy gminnych i okręgowych określi instrukcya, którą wyda polityczna władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, zasięgnąwszy opinii c. k krajowej Rady zdrowia, zaś co do instrukcyi dla lekarzy miejskich w miastach mających własny statut po wysłuchaniu także wniosków prezydenta miasta i Rady miejskiej. — W instrukcyi tej ma być określony szczegółowo także obowiązek tych lekarzy do leczenia bezpłatnego chorych ubogich i chorych dotkniętych chorobą zakaźną lub zaraźliwych.

Lekarzowi gminnemu lub okręgowemu nie wolno żądać, ani przyjmować wynagrodzenia od stron za wykonanie czynności wchodzących w zakres gminnej służby zdrowia.

Lekarze gminni obowiązani są bezpłatnie szczepić ospę w miejscu swej siedziby.

Lekarze okręgowi obowiązani są wykonywać szczepienie od ospy bezpłatnie w miejscu swej siedziby urzędowej, szczepienie zaś w okręgu po za obrębem swojej siedziby za poborem należytości, ustanowionej w miarę ilości szczepionych.

Lekarze okręgowi dokonywać mają oględzin zwłok tudzież oględzin bydła i mięsa w gminie, która jest siedzibą urzędową okręgu sanitarnego.

W gminach, które zamianują ukwalifikowanych i z funduszów gminnych płatnych weterynarzy, wykonują oględziny bydła i mięsa ci weterynarze.

Politycznej władzy krajowej służy prawo zarządzać od czasu do czasu szczepienie ospy w okręgach sanitarnych przez lekarza powiatowego.

§ 15.

Naczelnicy gmin (burmistrze) nadzorują czynność urzędową lekarzy gminnych i sprawują nad nimi władzę dyscyplinarną.

Nadzór nad czynnościami lekarzy okręgowych sprawują Wydziały powiatowe w zastępstwie Wydziału krajowego.

Dochodzenie dyscyplinarne należy wdrożyć, jeżeli lekarz zaniedbuje obowiązki urzędowe lub gdy stał się winnym innych przekroczeń służbowych.

Dochodzenie dyscyplinarne przeciw lekarzom okręgowym zarządza Wydział krajowy, bądź bezpośrednio przez własne organa urzędowe, bądź przez Wydział powiatowy.

Kary dyscyplinarne są: nagana, grzywna, która aż do wysokości 200 koron może być nałożona, przeniesienie na własny koszt do innego okręgu, a wreszcie usunięcie ze służby.

Artykuł II.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 5. października 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 149.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 3. listopada 1906 L. IX. 2023/27, o zmianie podziału rewirów rybackich w dorzeczu Łomnicy.

W skutek reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 28. lipca 1906 L. 30.629 ex 1904, zmienia się ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 86 z r. 1906, str. 306, podział dorzecza Łomnicy na rewiry rybackie w sposób następujący:

Starostwo Dolina. VIII. rewir, obejmujący rzekę Czeczwę od ujścia potoku Mełecinka (wyłącznie) do granicy między gminami Spas i Strutyn wyżny w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łuhy i Spas, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Czeczwy na tej przestrzeni z wyjątkiem potoku Iłemka uznaje się za rewir własny rzym. kat. probostwa w Dolinie.

Starostwo Dolina. IX. rewir, obejmujący zlewisko potoku Iłemka wraz ze wszystkimi dopływami w całym biegu od źródeł do północnej granicy parceli l. k. 2583, w obrębie dóbr państwowych Iłemnia uznaje się za rewir własny c. k. Zarządu lasów i dóbr skarbowych.

Starostwo Kałusz. XVI. a) rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od granicy między gminami Podhorki i Wistowa do granicy między gminami Studzianka i Babni, w obrębie gmin i obszarów dworskich Wistowa i Studzianka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu wpadające do Łomnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kałusz. XVI. b) rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od granicy między gminami Studzianka i Babin, do granicy między gminami Babin i Przewoziec wraz ze wszystkimi dopływami, o ile płyną w obrębie gminy i obszaru dworskiego Babin uznaje się za rewir własny obszaru dworskiego Babin.

Starostwo Dolina. XIX. rewir, obejmujący potok Iłemkę od północnej granicy parceli l. k. 2583, w Iłemni do ujścia w obrębie gmin Iłemnia i Łuhy wraz z wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi doń na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Zresztą edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 17. lipca 1903 L. 66.151, pozostaje niezmieniony.

C. k. Namiestnik:

Potocki w. r.